

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

In Matthæi Cap. 7.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

IN MATTHÆI CAP. 7.

1. *Nolite iudicare, & non iudicabimini.*

QVVM hæc Christi verba, de Dei iudicio, iuxta omnium Patrum & totius hætenus Ecclesiæ iudicium intelligi debeant, iuperbus Calvinus reiectio expressæ Patrum iudicio, hæc verba sic exponit. *Quod Chryso-* SS. Patrum
expositio
defendi-
tur.
stomus & alij quidam (sunt autē omnes ad vnum in hunc locum interpretes Hilarius, Hieronymus, Augustinus lib. 2. de serm. Domini, Euthymius, Theophylactus, & cæteri) *ad futuram vitam ista restringunt, coactum est. Quemadmodum enim minatur Esaias prædæ futuros qui alios prædati fuerint, ita intelligit Christus non deferre vindictas qui homines iniquos & maledicos simili virulentia & vigore puniant.* Atqui pro constanti Patrum hoc loco doctrina responde, nec de virulentis & maledicis Christū hic loqui, sed tantummodo de iudicio temerario vel usurpato vel maleuolo, quod totum absque maledicentia & virulentia externa solo animo exerceri potest, solētque frequentius; nec hæc iniqua iudicia ab hominibus puniri solere, quum aut vix hominibus innotescant solo animo inclusa, vel si innotescāt, puniri semper aut nō possūt mali, quia deest facultas par pari reddendi; aut certē non debent pij, quia iubentur à Christo non *resistere malo sed vincere in bono malum.* Iuxta Calvinum ergo hoc loco Christus doctrinam traderet aut planè humanam atque vulgarem, docens quid impij homines facere solent seipfos vindicando; aut Christianæ charitatis præceptis contrariam, docens Caluini
expositio
aut pro-
fana aut
impia,
suos

suos vt homines maledicos atque iniquos simili virulentia ac rigore puniant. Quorum hoc à nullo pietatis magistro doceri debet, illud Christo cælesti magistro penitus indignum est. Locus ex Esaia prolatus nihil ad rhombum facit, nisi hoc valeat argumentum: Deus aliquando minatur pœnam temporalē impijs, ergo hoc in loco non loquitur de pœna futuri seculi. Sed vnus Paulus docere Calvinū debuit, quo sensu Christus dixerit, *Nolite iudicare, & non iudicabimini.* Ille enim de hoc temerario & vsurpato ac etiam maleuolo iudicio disputans, ait. *Mibi pro minimo est vt à vobis iudicer, aut ab humano dic: sed neque me ipsum iudico. Qui autē iudicat me, Dominus est. Itaque nolite ante tempus iudicare, quoadusque veniat Dominus, &c.* Prohibet omne humanum iudiciū, quia expectandum est diuinum, manifestē docens, eos qui hic temere iudicant, à Deo rigide iudicandos: iuxta illud Iacobi. *Iudicium sine misericordia ei qui non fecit misericordiam,* id est, qui fratres suos iniquē iudicauit. His accedit, quod iniqui aliorum iudices in hac vita ab alijs non semper, imò rarissimē iudicantur. Dei ergo iudiciū tales subibunt. Hoc ita euidens est, vt ipse Calvinus dissimulare non potuerit. Quare subiungit. *Quod si cessabunt homines, vt pœnam effugiant in mundo, qui damnandis fratribus nimis intenti fuerunt, non tamen effugient iudicium Dei.* Hæc ille.

1. Cor. 4.

Iac. 2.

Calvini
petulātia
singularis

Quare igitur Chrysostomum & alios Patres, qui ad Dei iudicium in altera vita ista restringunt, de sensu coacto coarguit, nisi quod petulans hæreticus & veteres Patres contemnere, & Christi verba infulsissimo ductus argumento deprauare voluit.

15. Aiten-

15. *Attendite vobis à pseudoprophetis qui veniunt ad vos in vestimentis ouium, intus autem sunt lupi rapaces.*

TITILLAVIT hic locus Calvinum vehementer, & perstrictum se sentiens, in hæc verba prorumpit. *Nimis putidi sunt Papistæ, qui constandæ nobis invidia causa illam Christi vocem præcisè iactant, à pseudoprophetis cauendum esse: ac suis clamoribus efficiunt, ut imp. rici causa incognita temere à nobis abhorreant. Et paulo post. Nimis imp. prole Christi mandatum abrogant Papistæ, qui in. Eto falso metu miseræ animas ab inquisitione deterrent. Sit igitur hoc primum, eos qui trepidando incognitam doctrinam respiciunt, vel fugiunt, perperam hoc & minime ex Christi mandato facere. Hæc lupus ille, ut oves Christi à trepidatione & metu lupi reuocet, & ad inquisitione nouæ doctrinæ adducat. Nihil quippe magis displicet lupo, quàm trepidatio ouium, & quòd tam citò fugiunt ab eo. Atqui Christus Pastor noster fugere docuit à lupis, non cum illis disceptare. Oves (inquit) Pastore sequuntur, quia sciunt vocem eius. Alienū autem non sequuntur sed fugiunt ab eo. Atqui (inquit Calvinus) iudicium de pseudoprophetis à fructibus eorū facere iubet Christus. Inquirenda igitur & discutienda doctrina eorum est, non ipsi fugiendi sunt. Hæc iterum lupus ille, hæreticorum patrocinium egregiè suscipiens. Cæterū Christus ad Apostolos quidem & magistros Ecclesiarum hæc verba dicit, ex fructibus cognoscetis, ut illi in eos diligenter inquirent. Oves autem & simplicem populum fugere iubet, non inquirere. Imò (inquit Calvinus) discretionis spiritu, ubi opus est, nūquam destituantur fideles, qui modo sibi diffisi, & proprio sensu valere iusso, totos se illi regendos*

Calvinus
lupum
agit.

Ioan. 10.

Calvinus
hæretico-
rum pa-
tronus.

Discretio
spirituum
non est
donum
populare.

1. Cor. 12

Gal. 1.

Præter id
quod ac-
cepistis.

Ioan. Si
quis hanc
doctrinam
non adfert.
Act. 15.

Evasio de
verbo Dei
imperti-
nens.

gendos tradunt. Atqui meminisse Calvinus debuit
discretionem spirituum non esse vulgare donum
aut fidelibus commune, sed paucorum, iuxta illud
Pauli, *Alij discretio spirituum, alij genera linguarum:*
Deinde hoc donum discretionis spirituum esse
proprium magistris & doctoribus Ecclesiarum.
Non enim omnes Prophetæ, non omnes Doctores, quorum
est de doctrina iudicare. Tercio iudicium quod-
dam discretivum esse sanè penes fideles circa ea
quæ sunt fidei, sed hoc iudicium in generali tan-
tum esse, non in particulari. Nempe ut facile dis-
cernat, an doctrina quæ affertur, nova sit, & præ-
teream quam acceperunt: ut sic eam fugiant ac
desertentur, sicut Paulus ad Gal. 1. & Ioan. epist.
2. docuerunt. Non autem ut doctrinam in parti-
culari ex causis & fundamentis suis examinent,
ut sic proprio iudicio discutiant, quid verum quid
falsum sit: quod proprium est Ecclesiarum ma-
gistris, ut in prima de fide controversia factum
vidimus. *Conuenerunt Apostoli & Seniores videre de
verbo hoc.*

Addit adhuc Calvinus. *Interea meminerimus ad
verbum Dei exigendas esse omnes doctrinas: & ideo in iu-
dicandis pseudoprophætiæ fidei analogiam dominari.* Hæc
quidem vera sunt: sed nec verbum Dei sola Scri-
ptura est, ut hic Calvinus accipit; nec hoc verbum
Dei vulgus fidelium tam exactè intelligit, ut de
quavis noua doctrina ex verbo Dei atque ex cau-
sis & fundamentis suis iudicare possint; denique
fidei analogia dominatur, quatenus nulla noua
doctrina recipienda, est quæ analogiæ fidei, id
est, receptæ iam & approbatæ in Ecclesia fidei re-
pugnet; quod contra omnes nouas doctrinas
adeoque Calvinum ipsum fortissimum argumē-
tum est. Adeo volens esse legis Doctor nescit
quæ

quæ loquitur, neque de quibus affirmat, estque hæc euatio de verbo Dei planè impertinens.

Addit terriò Calvinus. *Deinde spectandum est quid Deus Prophetis suis verbiq̃ue ministris iniungat: quia inde fidelitas facillè dinosci poterit.* Sed hoc totù & quid sit Pastoris officium, non oues ipsæ & vulgus fidelium, sed alij Pastores & tota Pastorum communitas, vel maximè Princeps ipse Pastorum, Christi in terris Vicarius, iudicare & cognoscere debent. Alioqui nulla esset in Christi Ecclesia sacra Hierarchia, sed planè prophana & ethnica anarchia. Sed exemplo rem illustrare Calvinus vult. *Quemadmodum, exempli gratia, si nobis proponimus quæ Paulus in Episcopis requirit, sola illa descriptio ad dandam totam Papatus colluuiem sufficit, quia videntur data opera Papales sacrifici cōtrariam ideam velle exprimere.* Dixit, & abiit. Nam post tam atrocè calumniatam in vniuersam Catholicæ Ecclesiæ Hierarchiam, ne vno quidem verbo in particulari docet, quomodo descriptio Episcopi Paulina violata sit. Cauillator impotens calumniæ suæ simpliciter assertæ credi vult. Descriptio Apostolica Episcopi in eo fortasse à Catholicis Episcopis negligitur, quia non est nunc ampliùs Episcopus *vnus uxoris vir*, sed cælibem vitã agit. Sic opinor. Nam & sic ad illũ Apostoli locum garrit Calvinus: cui ad eundem locum respondimus.

Calvinus
criminator
generalis.

In Antidotis
Apostolicis.

21. *Non omnis qui dicit mihi, Domine Domine, intrabit in regnum celorum, sed qui facit voluntatem Patris mei.*

Q V V M hæc Christi verba pro bonorum Operum ad salutem necessitate euentissimè faciant, nec Calvinus vllò honesto fuce ea elu-

Impostu-
ra Calui-
niana.

ea eludere se posse cerneret, veritatem tamen ipsam agnoscere noluit, sed totis ingenij viribus reluctans ita demum scribit. *Facere voluntatem Patris, non tantum significat Philosophicè vitam & mores suos ad virtutum regulam formare, sed etiam credere in Christum, sicut habetur Ioan. 6. 40. Non ergo his verbis excluditur fides, sed quasi principium statuitur unde reliqua fluant. Hæc ille, callidè & astutè multa venena non tam apertè fundens quàm clanculum instillans.*

1. *Primum enim Philosophicè ad virtutum regulam mores formare, nihil proprius ad hunc locum pertinet, neque hoc est facere voluntatem Dei Patris. Sed facere voluntatem Dei Patris, est facere ea quæ præcepit nobis Deus Pater in diuinis Scripturis suis, & propter Deum illa facere; nõ ea facere quæ Philosophi in suis ethicis disputarunt solo virtutis amore. Sed voluit impius Calvinus omne bonorum operum studium quod Christus hic imprimis commendat, quasi humanã tantum & Philosophicam iustitiam traducere. Deinde quod addit, *facere voluntatem Patris, hoc loco significare, ut credamus in Christum, quia 6. Ioan. dicit Christus; Hæc est voluntas Patris mei qui misit me, ut omnis qui videt Filium, & credit in eum, habeat vitam æternam; dupliciter falsum, & pariter fallaciter dictum est. Christus enim hoc loco, facere voluntatem Patris ab ipso credere manifestè distinguit, & de iam credentibus loquitur (Quomodo enim inuocabunt dicentes, Domine Domine, in quem non crediderunt?) ut non solum credant, non solum per fidem suam Dei nomen profiteantur dicentes, Domine Domine, in nomine tuo prophetauimus, sed etiam præterea faciant voluntatem Patris, id est, bonis operibus operam dent. Nam idcirco eos qui voluntatem Patris non fecerunt, manifestè statim vocat,**

Volunta-
tem Dei
facere,
quid.
Rom. 10.

operarios.

varios iniquitatis. Deinde Christus Ioan. 6. ver. 40.
 non dicit nos facere voluntatem Patris creden-
 do (tametsi hoc verum sit) nec de facienda volun-
 tate Patris omnino loquitur, sed ait, voluntatem
 Patris in hoc esse, Deumque in hoc suam facere
 voluntatem, *vt omnis qui credit, habeat vitam æternam,*
 vbi vnâ causam salutis æternæ posuit, sicuti hoc
 loco aliam ponit. Totum autem hoc à Caluino
 fallaciter & per insignē imposturâ ita dicitur, vt
 simplici lectori insinuet, fidei necessitatē, nō autē
 bonorū operū, à Christo inculcari. Quod adhuc
 eius conclusio magis manifestum facit, qua dicit
fidem his verbis non excludi. quod sanè de toto Christi
 sermone verū est, quia presupponitur à Christo, 3.
 & iam credentibus loquitur Christus. In illis ta-
 men verbis, *facere voluntatem Dei Patris*, de quibus
 nunc disputat Caluinus, fides nō intelligitur nec
 includitur, quod insinuare voluit Caluinus, quū
 addit, *fidem hic quasi principium statui vnde reliqua fluant.*
 Verum sane hoc est de toto Christi sermone: *Non*
omnis qui dicit mihi Domine Domine: hoc ipsum enim
 est credere in Christum & fidem habere: & hæc
 omnium bonorum operum radix ac fundamen-
 tum est. Sed non est hoc verum de illis verbis, *Qui*
facit voluntatem Patris mei, quæ nunc tractat Calui-
 nus. In his enim verbis nō statuitur fides, sed sta-
 tuitur mandatorum Dei observatio ad salutem
 necessaria. *Facere enim voluntatem Dei Patris,* est fa-
 cere & observare ea quæ Deus iubet, vt suprâ
 ostensum est. Ita Caluinus quia aperto Marte tam
 illustrem doctrinam, quam nullo modo humili-
 ter amplecti & credere voluit, impugnare non
 potuit, cuniculos egit, vt veritatem subuerteret.

24. *Omnis qui audit verba mea & facit ea, assimilabitur viro sapienti, qui edificauit domum suam supra firmam petram.*

Operum
bonorum
necessitas.

Iustificat.
lib. 3.
cap. 2.
num. 9.
& seqq.

Quoniam hæc etiam verba ad pietatis studium ac diuinæ legis obseruantiam penitus necessariam perspicue faciunt, & non tantum credere (quod hic Christus vocat *audire*, vtique non aure corporis, sed aure cordis) sed & *facere* doceant, Calvinus totum ad vnicam fidem trahit. Sic enim hæc verba exponit. *Perinde est ac si dixisset veram demum esse fidem, quæ profundas habet radices in corde, & serio constantique affectu quasi fundamento nititur vt tentationibus non cedat.* Hæc ille. Qui Caluini portentosam doctrinam, de vnicâ piorum fide, quam semel acceptam amitti non posse sustinet, & de eius radicibus planè immotis legerit, facile intelligit Caluinum hoc loco per firmam petram, super quam fundata domus nullis tentationibus deiicitur, nihil aliud intelligere quam *specialem suam fidem electis propriam*, quam nullis diffidentiae tentationibus vtcumque sæpius agitatam conuelli, aut loco moueri posse præsumit. Christus autem vt in præcedenti sermone, sic in ista similitudine, (quam idcirco subiunxit, vt præcedentem doctrinam magis illustraret) per eum qui audit, credentem; per eum qui facit, mandata Dei custodientem sic intelligit, vt qui vtrumque hoc facit, eum demum super firmam petram suam domum ædificare doceat, id est, firmum atque immobile salutis ac status sui fundamentum habere, quod nullæ tentationes deiiciant. Aedificari ergo supra firmam petram, non est solam fidem radicitus tenere, (hanc enim habet qui audit Christi verba &

non

non facit ea) sed est fidem habere in charitate radicam & fundatam, vel que per dilectionem operatur, vt Ephes. 3. Apostolus disertè docuit. Hæc contra corruptelas hæreticas rectè intelligenda & diligenter tenenda sunt. Gal. 5.6.

IN MATTHÆI CAP. 8.

2. Domine, si vis, potes me mundare.

QVVM hæc verba contra certitudinem fidei de præsentī salute & futura gloria, quam omnibus suis & precibus & actionibus adesse volunt Calvinistæ, manifestè faciant (hic enim leprosus sine vlla tali certitudine, imo dubitāter loquens quoad Christi voluntatem erga se in particulari, mandatur tamen à Christo, & optatam sanitatem consequitur) aduersus hoc argumētum sic cauillatur Calvinus. *Quòd sub conditione loquitur hic leprosus, Domine, si vis, non pugnat cum ea fidei certitudine quam Deus in precibus nostris exigit, Neque enim plus sperare debent homines quam Deus promittat. Leprosus autem nullo Dei oraculo vel promissione certior factus erat quidnā facturum erat Christus. Hæc ille, cui vno verbo responde, nec ipsos Calvinistas aut vllos fideles vllò Dei oraculo vel promissione certiores factos esse, quidnam illis in particulari facturum sit Christus. Leprosus iste non dubitauit in genere de Christi bonitate, magis quam de potentia; (alioqui Christum non rogasset) sed quia in particulari nullam promissionem acceperat, sicuti nec alius quispiam in verbo Dei accepit, propterea propter suam indignitatem merito dicit, & nos omnes dicere debemus, Domine, si vis: certitudine illa Calviniana, tanquam impia præsumptione, prorsus reiecta.*

Certitudo Calviniana refellitur.

F 2

4. Vade,